

Titlu original (eng.): Emerald bay

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
AMES, WINTER

Golful de smarald / Winter Ames

Traducător: Ileana Jitaru

București: Editura și Tipografia Alcris, 2021.

ISBN 978-606-736-412-5

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ROMANTIC “

WINTER AMES

Golful de smarald

Traducerea și adaptarea în limba română de:

ILEANA JITARU

Editura și Tipografia
ALCRIS

*vă recomandă ultimele apariții din
colecția "ROMANTIC"*

1099	Patty Copeland	-Căsătorie de conveniență
1100	Marina Thomas	-Croaziera uitării
1101	Amy Marie Sandrin	-Sărut în zăpadă
1102	Claire Valery	-Întâlnire neașteptată
1103	Valerie Duhamel	-Valea opalelor
1104	Nicole Brooks	-Adiere de vară
1105	Madeline Harper	-Drumul spre Zaphir
1106	Charlotte Sparks	-Comoara pierdută a olandezului
1107	Jeanne Wallace	-Bucurie în doi
1108	Mavis Heath-Miller	-Scandal în Crescent
1109	Valerie Duhamel	-Singurătatea Alexandrei
1110	Sara Craven	-Noaptea condorului
1111	Romy Hawthorne	-Secretul diamantului
1112	Heather Graham	-Bărbatul cu ochii de gheață
1113	Jacqueline Hunt	-Condamnat la iubire
1114	Paula Firth	-Cecul fără acoperire
1115	Linda Cornwall	-O iubire regăsită
1116	Laura Brid	-Doamna cu violete
1117	Mary Scott	-Da, iubito
1118	Katherine Stone	-Șarpele din Paradis
1119	Mildred Davis	-Un cuplu de pomină
1120	Lacey Dancer	-Caprice
1121	Vivian Stuart	-Mireasa lui Darnley
1122	Charlotte Lamb	-Bărbatul infidel

Capitolul I

Ca în fiecare dimineață, un fior de emoție o străbătu pe Anne Gillian când împinse ușa Agenției Imobiliare "Pinnacle". Își adora noua meserie care-i permitea în același timp să se desăvârșească profesional și să-și uite problemele din ultimele luni.

Își trecu rapid un pieptene prin părul castaniu și își netezi cutele fustei. Recentele ei necazuri avuseseră cel puțin o consecință pozitivă: slăbise trei kilograme, exact atât cât trebuia.

Înainte să apuce să ajungă în biroul ei, auzi telefonul sunând. Ca de obicei... Din încăperea alăturată, Laura, directoarea, acoperi cu o mână receptorul și cu cealaltă îi făcu semn Annei.

— Sună pe linia ta, Anne. Îmi pare rău, nu pot să răspund, vorbesc cu un alt client.

Anne se strecură cu grație în spatele biroului ei. Era cu siguranță Ian... Și-l imagina fără mare greutate, cu picioarele puse pe birou, cu o șuviță blondă, rebelă, căzându-i în ochi. Respiră adânc înainte să răspundă; de data asta, venise momentul să rupă orice legătură dintre ea și fostul ei soț.

Respect pentru oameni și cărți

– Agenția Imobiliară "Pinnacle". Anne Gillian la telefon, anunță ea pe un ton sec.

Urmă o tăcere scurtă, apoi ajunse până la ea o voce masculină ușor amuzată.

– Uitați ce este, dacă am picat prost, pot să revin peste zece minute. Numai că, vedeți, vă sun din Los Angeles...

– Vă... Vă rog să mă scuzați, domnule. Am fost puțin cam tăioasă; credeam că vorbesc cu altcineva. Cu ce vă pot fi de folos?

– Uf! M-ați mai liniștit, domnișoară Gillian. Eu sunt Craig Martindale, producător și realizator la studiourile "Regal" din Hollywood. În câteva cuvinte, caut să închiriez o clădire în zona lacului Tahoe.

Anne își luă notesul și creionul.

– Da. Doriți un apartament, o vilă? Aveți vreo idee în privința locului? În zona de sud a lacului? Sau în orașul Tahoe?

Bărbatul începu să râdă

– Nu tocmai, nu așa ceva... Mi-ar trebui o cabană cu vedere spre lac pentru turnarea unui film. Să fie vastă... Cu un salon mare, o bucătărie în stil rustic, o scară în spirală care să ducă la etaj. Pe scurt, ceva de clasă...

Tânăra femeie rămase cu creionul în aer.

Aveți de gând deci să turnați un film?

– Ați înțeles foarte bine, domnișoară.

– Păi... În fine... Mă tem că asta o să vă coste teribil de scump...

"Dar și comisionul încasat de agenție va fi proporțional cu prețul chiriei..." gândi Anne.

– ...Pentru cât timp, domnule?

– Încă nu știu precis. Cel puțin o lună. Trebuie să terminăm filmările înainte să cadă prima zăpadă. În ce privește cheltuielile, dispun de un

buget rezonabil. Important pentru mine este decorul. În salon trebuie să existe un imens șemineu de piatră. Ah! Era să uit: mobilele... să fie antice și autentice.

– Mmm... Și până când trebuie să vă găsec eu această minune?

– Până ieri.

– Sper că glumiți.

– Nicidecum! Filmarea trebuie să înceapă cât mai curând cu putință.

– Cu siguranță că am să vă pot satisface dorința, dacă-mi acordați puțin timp ca să...

– Tocmai asta este, n-am timp. Vă cunosc dinainte toate argumentele, nu vă oboseți să mi le enumerați. Apropo, mi-ați fost recomandată de către Foster Landon, directorul întreprinderii "Media" din Tahoe. După spusele lui, sunteți singura în stare să-mi faceți acest serviciu.

Făcu o scurtă pauză, apoi reluă cu o voce gravă și convingătoare:

– Așadar, acceptați? Sau va trebui să contactez o altă agenție?

Anne își mușcă buzele.

– Accept. Dați-mi o săptămână.

– Patru zile, și încheiem afacerea.

– Foarte bine, patru zile. Dar vă previn, domnule, va trebui să răscolesc cerul și pământul ca să găsec ceea ce căutați.

Bărbatul izbucni într-un râs răsunător.

– Și ce dacă? Noi, cei din lumea filmului facem asta în fiecare zi.

Anne se lăsă și ea molipsită de veselie lui.

– Puteți să-mi lăsați numărul de telefon? Am să vă sun după-amiază ca să vă informez despre ancheta mea preliminară.

Craig Martindale se execută cu precizia și rapiditatea unui calculator, apoi închise telefonul, convins că nu exista nici cea mai mică problemă.

Respect pentru oameni și cărți

Anne își dădu capul se spate și oftă.

– Ei bine! Ce să spun, am început bine ziua!

Laura introduse capul pe ușă.

– Presupun că era Ian? Îmi pare rău, dar n-am vrut să... Oh, întrebarea mea a fost nepotrivită, o văd pe fața ta.

Anne reveni brusc la realitate. Cum o să reușească să ducă la bun sfârșit această misiune dificilă?

– Dumnezeu mare! În ce m-am mai implicat?!

– Din partea ta, mă aștept la orice. Ce s-a întâmplat?

Laura se așază pe un scaun și o asculte pe Anne care făcu un gest vag.

– Nimic. Atâta doar că trebuie să găsesc o cabană care să aibă un salon vast, cu un șemineu imens de piatră, cu o bucătărie rustică, o scară în spirală și mobile vechi. Ah, da, era să uit, și cu o vedere superbă spre lac!

– De ce parte a lacului? o întrebă Laura cu un zâmbet ironic pe buze.

– Nu-ți bate joc de mine, vorbesc serios, clientul meu vrea să o închirieze pentru cel puțin o lună. Nu-l interesează prețul.

– Probabil că posedă niște puțuri de petrol...

– Nu, niște studiouri de film.

Laura tresări, interesată.

– Adevărat?

– În sfârșit, nu este el proprietarul. E realizator sau producător, dacă am înțeles eu bine, și caută un cadru potrivit pentru viitorul său film. Se numește Craig Martindale.

Laura clipi des. Privirea i se voală ușor.

– Craig Martindale?

– Da, încuviință Anne. Agenția noastră i-a fost recomandată de Foster Landon. Dar iată că eu am uitat că tu ai făcut film pe vremuri. Poate că ai

auzit vorbindu-se despre acest domn?

Laura se ridică și se îndreptă cu un pas hotărât spre ușă.

– L-am întâlnit de vreo două ori... Ascultă, eu astăzi sunt foarte ocupată.

Pune-te pe treabă. O să încasăm un comision serios.

– Doar... doar n-o să mă lași baltă acum, Laura! Contam pe tine ca să mă ajuti.

– Nu-ți face griji, sunt prin apropiere. Începe prin a face o listă, mă întorc repede. Deocamdată am ceva de lucru.

Cu aceste cuvinte, se duse și se închise în biroul ei. Anne nu mai avu timp să-și pună întrebări asupra comportamentului ciudat al prietenei sale. Îi promisese lui Craig Martindale că-l sună după prânz. Nu avea nicio clipă de pierdut.

Era trecut de ora prânzului când Laura ieși în sfârșit din biroul ei; avea întâlnire cu un cuplu de tineri care căuta un mic apartament în cartierul Homewood. Se opri în fața Annei.

– Ei? Căutările tale au dat roade?

Anne scutură din cap.

– A trecut Fred pe aici acum vreo oră. L-am rugat să mă ajute dar deocamdată n-a putut să-mi dea niciun sfat. Iar în ceea ce o privește pe Betty, ea încă este cu clienta ei.

Își dădu la o parte cu un gest nervos șuvița ce-i căzuse pe frunte.

– Sper că va reuși să-i vândă casa aceea din Stateline, continuă ea.

– Și eu sper, ea chiar are nevoie să o facă. Ascultă, Anne. Prima mea reacție când tu mi-ai anunțat vestea aceea, a fost îngrijorarea. Totuși, eu am încredere în tine, vei ști să te descurci, sunt sigură.

– Mulțumesc, ești draguță. Voi face tot posibilul.

– Păstrează-ți moralul! Vom reuși cu orice preț!

Respect pentru oameni și cărți

Anne schiță un zâmbet neîncrezător.

– Și eu doresc asta.

– Bun! Acum, o șterg, porumbei mei se vor impacienta dacă întârzii.

Pe curând!

Cu un oftat, Anne luă telefonul și începu să sune toate persoanele pe care și le înscrisese pe listă. Cei mai mulți dintre ei erau foste relații de afaceri ale tatălui său, pe vremuri magistrat în comitatul Tahoe. Acesta își găsisse moartea în urmă cu șapte ani, într-un accident de mașină. Iar mama tinerei se stinsese din viață în urmă cu șase luni. . . Dar Anne nu voia să se mai gândească la asta... Nu acum...

După ce dădu al zecelea telefon, rămase pe gânduri. Judecătorul Quincy n-o încurajase deloc, dar o sfătuisse să-l contacteze pe un oarecare Robert Easton. . .

Robert Easton... Acest nume îi răsuna încă în urechi, trezindu-i amintiri triste din adolescența ei.

Revedea chipul acelui băiat, mai mare cu patru ani decât ea. Cu ochi căprui și pleoape tivite cu gene lungi și dese... cu bucle castanii cu reflexe roșcate. . . cu o bărbie voluntară și niște buze bine conturate. . .

Pe vremea aceea, el reprezentase pentru Anne idealul masculin. Era sclipitor de deștept, admirat, adulat de toți, mai ales de fete. . .

Anne nu-și putuse ascunde uimirea când el o invitase la balul de încheiere a sezonului de fotbal. Inteligentă și foarte serioasă, ea fusese întotdeauna o elevă excelentă, dar cu băieții era de o timiditate exagerată.

Și totuși, Robert Easton părea să se intereseze de ea. În culmea

bucuriei, își mărturisi atunci fericirea mamei sale. Aceasta vru imediat s-o pună în gardă; familia Gillian avea venituri modeste și nu aparținea aceleiași lumi cu familia Easton. . . Anne îi răsese în nas.

Dar când intră în sala de bal a hotelului "Regency" la brațul lui Robert, înțelese foarte repede câtă dreptate avusese mama ei. . .

Anne reveni brusc la realitate. Laura se întorsese cu cei doi tineri căsătoriți. Se părea că nu găsiseră ceea ce-și doreau. Directoarea îi conduse până la ușă după ce le dădu cartea ei de vizită și numărul de telefon personal, apoi se prăbuși într-un fotoliu în fața colegei sale.

– Așadar?

– Așadar, nimic.

Laura aruncă o privire indiscretă pe notesul prietenei sale pe care aceasta mângălise distrată de vreo douăzeci de ori numele lui Robert Easton în timpul cât se întorsese cu gândurile în trecut.

– L-am cunoscut pe vremuri, îi explică Anne. Trebuie să fi auzit și tu vorbindu-se de el. Conduce întreprinderea "Easton".

Laura fluieră admirativ.

– Bineînțeles! Excelentă idee. Ei sunt proprietarii a jumătate din imobilele comitatului. Cum l-ai cunoscut?

– Oh, e o poveste lungă... N-am să ți-o spun acum. Poate altă dată. El are exact ceea ce caut acum, dar după părerea mea, va refuza să închirieze.

– Telefonează-i!

— Nu încă. Am s-o fac în ultimă instanță.

Laura se ridică.

— Cum vei tu, dar timpul trece. Anne, și nu ne putem permite să pierdem această afacere.

Când ajunse în prag, se întoarse:

— Apropo, a sunat fostul tău soț adineauri. I-am spus că ești ocupată.

— Ce mai voia?

— Nu știu. Nu prea mă iubește, știi bine. Dar el cu ce se mai ocupă? Tot mai participă la cursele de automobile între două spectacole?

— Nici eu nu știu, nu l-am mai întâlnit de cel puțin o lună. Ultimele vesti erau că iar eșuase la încercări.

— În sfârșit! Cu cât îl vei vedea mai puțin, cu atât îți va fi mai bine. Zilele astea, chiar arăți mai bine. Sunt încântată că te-ai mai relaxat puțin.

Anne protestă:

— N-o să dureze prea mult. Trebuie neapărat să găsec această cabană pentru domnul Martindale.

Laura îi aruncă prietenei sale un ultim zâmbet înainte de a dispărea. . . Privirea Annei căzu pe notesul său. Robert Easton. . . Cât îl ura! Va mai putea oare să dea ochii cu el după atâția ani? Își umezi buzele uscate. Era singura ei soluție. . .

Incidentul avusese loc cu mai bine de șase ani în urmă, dar durerea fetei rămăsese la fel de vie. . .

La doar zece minute după sosirea lor în sala de bal, se treziseră înconjurați de un grup de băieți veseli. Fiecare pe rând îi vâra lui Robert

câte o bancnotă în buzunar. La urmă veni un tânăr bondoc cu un chip de copil și îi vărsă la picioare un săculeț plin cu mărunțiș, spunându-i:

— Sincer să fiu, bătrâne, te admir. N-am crezut nicio clipă că o vei invita. Iată-i aici, cei zece dolari ai tăi. Îți meriți.

Adevărul apărură atunci limpede în ochii timidei adolescente. Adunându-și tot curajul, înghițindu-și lacrimile de furie și de supărare, ea izbucnise în râs. Apoi, regăsindu-și în sfârșit puterea de a vorbi, declară întregii adunări că ea fusese la curent cu această glumă încă de la început. . . Era o minciună, evident; dar fusese singurul mijloc de a-și păstra a urmă de demnitate. I se păruse că zărise în privirea lui Robert o licărire de admirație care însă, din păcate, se stinse repede. Rămasă singură cu cavalerul ei, se întorsese către acesta.

— Am să-ți plătesc asta, Robert Easton. . .

. . . Un strop de sudoare îi apărură pe frunte. Amintirea aceasta îi era și acum atât de dureroasă. . . Auzi un zgomot și tresări. Una dintre colegele ei de serviciu, Betty Lemmer, tocmai intrase.

— Anne! Ce-i cu tine? Știm că ai o problemă dar se pare că este serioasă!

— Într-adevăr. . .

Betty se cățăra pe colțul biroului.

— Laura m-a pus în temă. Ai vreo idee?

Anne își privi ceasul.

— Nu prea. . . și mi-au mai rămas doar vreo zece minute ca să iau o hotărâre. Trebuie să sun la Los Angeles!